

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1866-07-01)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1866-07-01)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 205. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000170.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Ernst Trier til Marie.
Vallekilde, 1. juli 1866.*

. . . Jeg har ikke havt det så godt i denne uge. Du véd jo, at jeg sommetider har sådanne svære åndelige tryk og bliver tung. Således har jeg havt det de sidste dage; men så i dag, da regnen lavede sig til derude, kom jeg så stærkt til at græde, græde min sorg ud for Vorherre over, at jeg er sådan et sært, ulydigt barn, der, overvældet af hans rige nåde, dog er så urolig i sindet, langt fra kan holde ud i kampen under hans korsbanner men tit svigter. Så havde jeg i dag sådan en yndig morgenstund, hvor jeg atter kunde synge af hjærtens grund og prise Vorherre for hans forunderlige barmhjærtighed og langmodighed. Han være takket derfor! Der var også så yndigt i kirken i dag. Hoff talte så dejligt, som jeg ikke længe har hørt ham tale . . .

Jeg længes så meget efter besked fra dig angående den jyske pige, om vi kan få hende . . . Jeg vilde så gerne, at det blev dig, der kom til at vælge, da du dog i tiden får at gøre med pigerne, og da du har mere blik for den slags ting end jeg . . .

Med bygningen, synes jeg, det går lidt småt, dog er nu vinduerne sat op i skolestuerne. Jeg vandrer daglig nogle gange derud; og jeg glæder mig over den dejlige udsigt, vi får. Fra vore vinduer vil vi kunne se Kundby, Svinninge, Bjærgby, Skamstrup, Hjembæk og Særslev kirker. Men meget vil vi komme til at savne træer derude; haven kan vi ikke få i stand før om to år, da jorden dertil først skal brakkes og renses næste sommer. Så må vi nøjes med træplantningen og med — kartofler. Jeg vil prøve på at få nogle lidt større træer fra præstegården. Når det bliver frostvejr til vinter, og jorden fryser fast om rødderne, så flytter vi dem. Vi skal da prøve, om de vil gro herude hos os, at vi dog snart kan få lidt skygge.

Jeg har på en auktion købt et hus i Brejninge. Det er på ti fag — godt egetømmer, og kostede 120 rdlr. Det skal så rives ned og flyttes hertil. Der skal Alida bo. Jeg vil sætte røde sten deri; det, tror jeg, vil se smukt ud til egestolperne og til den gule skolebygning. Der kan vi så indrette huggehus, gæstestald, svinesti, plads til et par køer og geder, tørve-, brænde- og hønsehus og — bagerovn. Til det indvendige har jeg alt rede, s. 206 så jeg tænker, det kan komme op i en fart, og så vil Alida og Anders straks holde bryllup.

I denne tid har jeg købt 25 læs tørv . . . fra tre forskellige steder; jeg vil så prøve, fra hvilket sted man får de bedste. Det er kedeligt, at al brændsel herude er så dyrt. Med faders skib får jeg derfor denne gang 10 favne birkebrænde og nogen kul; men det forslår ikke. Der kommer også støbegods og tømmer. Det bliver vist så sidste gang. Jeg får dygtig travlt, ti i denne tid er hjulmanden inde i Odsherred på noget arbejde.

Bønderne hjælper mig godt med at få mine ting gemt og er som oftest elskværdige imod mig.

Den 5. juli skal der være folkefest i Odsherred, der kommer jeg nok til at tale.

Hvad der naturligvis stærkt optager os her, er krigen; denne forunderlig voldsomme krig. Gud bevare dog vort lille fædreland! — Herhjemme fra hører vi kun om forlovelser ved hoffet og — folkepartiets store nederlag ved valgene — ak! — og, jo det er jo sandt, om den store sejr, som den ædle hingst »Vizir« har vundet, da »endelig rytter og hingst standsede ved tronens fod«, som det så skønt hedder i Berlingske . . .

Midt i ugen havde jeg sådan rart besøg af [søster] Marie og Borup; de var så kærlige og rare.

Hils nu Schrøder og hans kone, jeg håber da, hun har det godt.

. . . Du skulde se sådanne yndige roser, som jeg stadig forsynes med af Tranbergs, Hoffs, og af en bondekone . . .